

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.
Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
Газета для робочого людю — виходить два рази на тиждень.
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
Видає Створіщенія "Українських Робітничих Вістей".
Передплата на рік \$4.00
Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS,
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

НІМЕЦЧИНА НАПЕРЕДОНІ ПЕРЕВОРОТУ.

Коли читати пресові дописання з кількох останніх днів про події і положення в Німеччині, то приходиться до заключення, що окупація Франції Рурщини доїде нинішній "демократичній" Німеччині кінця. Всі ознаки вказують на те, що в Німеччині треба сподіватися в кожній частині державного перевороту — з боку комуністів, або монархістів. І хоч монархісти є добре організовані і готуються до захоплення влади в свої руки, то протривати до моменту сподіватися перевороту з сторони комуністів, ніж з сторони прихильників кайзера.

Найновіші телеграми приносять прямо розпучливі вісті про положення в Німеччині. Кореспонденти британських газет доносять, що харчова криза в тім країні є гірша, ніж була за часів війни, коли Німеччина була блокована альянтами. Німецьке населення терпить тепер гірше через брак поживи, ніж терпело в 1918 р. Многим німецьким містам грозить голод і в наслідок того перебічається горожанська війна. Положення в Рурщині і інших частях Німеччини нагадує дні на початку листопада 1918 р. перед вибухом революції.

На дні вибухів вже великі голодні заворушення в Бреславі і Фрайфурті. І в одній і другій місті убито по кілька осіб а по більше як сто ранено. Демонстрація в Фрайфурті була устроєна спільно всіма робітничими організаціями. На поліцію комуністи, соціал-демократи і професійних союзів вишло на вітний місто 100,000 робітників. Однак телеграми повідомляють, що це були комуністичні заворушення. З цього можна зрозуміти, що комуністи мали контроль над демонстраціями робітничими масами.

Комуністи здобували також широкіший вплив в професійних союзах. Недавно відбулися по шість Німеччині вибори делегатів на конгрес металівців в Касселі — і комуністи вроді відносили перемогу а соціал-демократи оставали в меншості. (Повного вислуду цих виборів пресові дописання ще не подали.) Металівці в Надренщині і Вестфалі переголосували двома третинами більшістю за вступленням до Червоного Інтернаціоналу Професійних Союзів в Москві.

В той час як комуністи здобували широкіший вплив серед широких робітничих мас, німецька марка датище стрімголов в долину. Ще 25 липня за американського долара платили в Берліні 666,666 німецьких марок, а вже на другий день, 26 липня, в Нью-Йорку треба було заплатити за американського долара — 800,000 марок. А 27 липня в Берліні долар урядово вартував 760,000 німецьких марок, а спекулянти давали за долар аж 900,000 марок.

Такий наглий спад німецької валюти веде нишню Німеччину до неминучого упадку. Берлінська "Тателія" пише, що в місяці червня приходи Німеччини вносили лише два проценти від розходу. Куди можна зайти з такою господаркою, кождому є ясним. Нічого не допоможе тут те, що 60 великих пресамин друкує денно по більше як два триціони марок. Це не поліпшує положення, аде ще його погіршує.

Коли Франція не захвела окупації Рурщини — а нема вигляду, щоб вона це зробила — то стає ясним, що нинішня Німеччина не встоїть. І так тяжке положення працюючого населення доїде до кульмінаційної точки, і як до того часу не виринє монархістична авантюра, можна напевно сподіватися державного перевороту з сторони комуністів. Голод є великий пан і він заставити до всього.

Але теперішній оплаканий стан Німеччини бачуть також дуже добре монархісти — і вони хочуть використати догідне положення для себе. Крім давніших ріжних вістей про переговори німецьких фашистів і монархістів до державного перевороту, телеграми приносять на дні відомості про рух в місяці засідання бундтагу Вільгельма Гогенцоллерна та його сина Фрідріха Вільгельма. Старий Гогенцоллерн живе в Доорні, молодий — на острові Вірінген; обі ці місцевості лежать в Голландії. До екскайзера Вільгельма завітав був на дні великий німецький капіталіст Гуго Стіннес, а також провідник німецьких націоналістів др. Гельферіх. Місце перебування екскайзера Доорні вважають тепер дійсним монархістичним центром интриг. В додатку оба Гогенцоллерни можуть легку втикнути коли би лише щого забажали. Вони вже визнали зі своїх місць "заслання" до інших місцевостей.

Та треба надіятися, що німецькі робітничі маси не допустять до повтору монархії в Німеччині. Наколи-б монархісти піднесли голову і спробували вининити державний переворот, то німецькі робітники, як і підчас замаху Каппа, всі як один стали би до боротьби з контрреволюцією. І виступ монархістів був би тоді сигналом до пролетарської революції в Німеччині. Коли-ж монархісти не відважаться на спробу вининити переворот, то теперішнє тяжке положення німецької робітничої класи само заставити її захопити владу в свої руки. І тоді європейська і всесвітня буржуазія може бути дачна Пуанкаре, що він поміг комуністичній революції в Німеччині віднести перемогу.

ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ В КАНЕВІ.

Дня 1. липня ц. р. на могилі Тараса Шевченка в Каневі відбулося урочисте відкриття пам'ятника великому укр. поетові-революціонеру. На свята прибув представник ВУЦВК тов. С. Пилипенко і представники київського Губерніяльного Комітету К.П.(Б.)У., Губвиконкому, Губерніяльної Комісії Комназемів, Губерніяльної Ради Професійних Спілок, а також григоровичська та черкаська комісії комназемів, всі робітники городищенської цукроварні, діти богатих київських шкіл, всі політичні та професійні організації міста Канева і величезне число селян. На могилі зібралось около 15 тисяч людей.

Тов. С. Пилипенко в своїй промові сказав: "Українська буржуазія не хотіла поставити пам'ятника Тарасові Шевченкові, вона для своєї ціли перекручувала його класові гасла в гасла національні, і тільки ми представники робітників та селян поставили йому пам'ятник, бо тільки ми самі виконуємо його заповіти — його мрії про дітей бідноти, його сум з привиду тяжкого стану української жінок, який зрозуміли тільки ми: Ми здійснили його мрію про сеяність визволення його від визиску поміщиків. Тут біля могили Шевченка ма-

ють право стояти тільки робітники та селяне. Поміщикам, капіталістам та попам, про знищення яких мріяв завжди поет, тут місця нема. Хай живе Комуністична Партія і Радянська влада!"
Особливе враження на присутних зробила промова Українця Галичанина, який у відкритій пам'ятник Шевченкові бачить відміну майбутнього визволення 4-ох мільйонів пригноблених Українців в Галичині. З промовою виступало також багато селян з сусідніх сіл. Свято закінчилось співом "Інтернаціоналу" та "Заповіту".

ЗА ПОЛЬСЬКУ АВТОНОМІЮ.

(Кореспонденція з Галичини.)

Настрії в Галичині. — Куди хто дивиться? — Трудовики опра-вдують. — "Вчений" Крицький кричить душою. — Радикали бовтаться, як в полонці...

Перед кількома днями прибув я до Львова. Робити це місто пригноблює вражнина, немаче щось тяжке висить над ним. На шість чи шістьдесят, ідучи з стації до міста, зустрічаю старого знайомого, попа К., що колись звив мене в школі отчення і (і не навчив). Пізнав мене, зрадів. Він вже якийсь високою рибкою в святоюрській катедрі, не то канонік, не то кришаний. (Не розумію на польських шарах.)

— Що-ж чувати в Галичині? — питаю.
— Го-го! Богато, пане добродію...
— Хто на кого орієнтується? — допитую.
— При прижурити очі, як би думав, потім бистро оглянувся і притишеним голосом сказав:
— Цей край орієнтується на большевиків, а Львів — на Варшаву...
— А свяятий Юр? — питаю усміхаючись.
— Ми також на большевиків. Тільки ми одні в цілому Львові.
— Мені стало весело і я розсміявся.
— Смієтеся? — трохі обурено, трохі здивовано запитав він.
— Ви не вірите? Даю вам слово честі священника... дождь торжественно, гордо і я-кось тайствено.
— А хіба-ж ви не читали в "Ділі", які большевики страшні? — пробує попа. Та-ж українську культуру нищать, наш наріж пошевелюють...
— Пип махну рукою.
— Пане добродію! — сказав. Я старий лєс, свої зуби агриз на політику. Газети на це, щоб писати, а напір терпеливий, все видержати. Якби "Діло" не писало про нищення української культури і народу большевиками, то вони не будоби "Ділом", а "Землемо і Волею". І трудовицька партія не могла би бити покляну в Варшаві і Струтинській з Рудницьким та Бабієм були би без посади. Словом, причин багато на це писання, а власне не писання, тільки писання, "шлямазарство"...

Я попросився з попом і здивований пішов далше.
Будучи в дальших днях на провінції, я дуже цікавився головні селянським рухом. Останній раз був в Галичині 1918 року і признаюся, тепер не пізнав наших селян. Далече-далече пішов вперед. Звичайно село дивиться на два табори: молодих і старших. На моє запитання, до яких партій хто належить, старший селянин відповів:
— Ота молодіж горнетися до "Землі і Воли", а ми, старші — так собі. То до "Провісників", то ніде.

І справді. Молоде покоління чимраз ширше захоплюється соціалістичною ідеєю і чимале працве над собою.
Цікаво однак, що по селах майже нема знаку з радикалів. Впроді існують ще денедні "Січ", але вони під впливом соціалдемократичної і комуністичної партії. Намаганія кількох радикалів-інтелігентів воскресити передвиний січовий рух не здійснив ся. Вони забули, що життя не стоїть на одному місці і що міняються часи, міняються й люди. Довоєнна радикальна робота вмерла і воскресити трупа не можна вже ніколи.

Питав я інтелігентів-патріотів, що вони думают про Петрушевчана. Мало не всімляли мене.
— Ми вже й забули про него! — кажут. Десь їздив у Відні на дерев'яному конику, але що далше, зовсім не цікавимося...
А селяне так не знали, не чули, хоч в одному селі спитав мене старий громадський листонов:
— А скажіть, чи то правда, що якийсь той український цар Патрашевич вкрав гроші і втік до Гамерики?
Я відповів, що до Америки не втік, але в людей бідих гроші бере і марно пускає їх, а це все одно, що вкрасти...
Селянин плюнув і заворкотів:
— Холепа панька...
Думаю, що вистарнтий для ілюстрації симпатій українського народу до "уряду" самозваного "президента". А все таки є ще люди, які дають йому гроші.

Питав я про Мельничука, Шеремету і Цепка. Знають про них в найтухліших селах і співають перед польськими жандармами народні пісні про трих трох Революціонерів.
Один селянин каже:
— Оце мій хлопчєт має йти в осени до польського війська, але рветься на Україну Радянську, як кажут. Я не борююся, кажут там воля. Було в нас два вожді і вернулись на зад. Росказували, що все неправда, що пишуть в газетах за ту Україну. Там власта мають білі а панів нема. Тай думаю я собі: Не душно то, чи польський панок, чи наш, а все страшиць большевиками. А чому то не страшиць хлопці, що буали там і виділи? Ждемо на ту Україну, як на рідну маму. А як думаєте, приїде вона?
— Приїде вуйку — відповідаю. Тільки держіться, панам і попам не вірте, а все буде добре.

Та-ж хто би вже, їм вірив. Вірили і перерили. Тепер чуй — чуваючись в голову, відпові селянин і цвиркнув крізь зуби.
Чимале шуму в інтелігентських колах робило голосе підлізання трудовицької партійної партії до Варшави. Звід і Нар. Ком. ухваляв проти в польських панів націоналіст автономій для Галичини. На це закричали всі партії і назвали "трудовіків" зрадниками. Не дивися, що "трудовики", загнані шире задалеко, щоб основно не страшиць большевиків, почали оправдуватись. Фактично теперішній провідник народної "трудової" партії др. В. Охримович, що занєв місто до крайности скоморивостевого др. а Вол. Бачинської, помітив в 71 числі "Діла" одрядавуючу статтю п. н. "За автономією". Зміст цієї статі такий (подемо в скороченню):
"Проти нашої партії підноситься найтяжчий закид: поступлять" національно-територіяльно автономій проголошували Твердохліб, Ільків, а кдім ми цей поступат підносимо, то це найціпший доказ, що ми такі самі хруні і зрадники, як вони. Так кажут наші обвинители. Знаємо добре, що Твердохліб і Ільків цей поступат висували. Чи-ж ми маємо зрідкати ся всіх домагані лише тому, що ті самі домаганія проголосували пп. Твердохліб і Ільків?"

Клич і поступат національно-територіяльно автономій потрібний нам як дороговказ до нашої найвищої національної мети, щоби ми прямуючи до неї, не забували, так як забували наші провідники, що булали між Деніком і большевиками, між Камінічем Польським і Варшавою, між Парижем і Москвою — не тільки найвищої, але й найблиз-

шої мети не осягнули, аж добудалися вкінці до ухвали ради амбасадорів з 14. марта 1923.

Цей клич і поступат нам потрібний як ангідутом проти легкогодушного самодурства і безсовісної демагогії, бо заперявали-все нас, що на першого або на пятайцятого найближчого місяця приїде до Львова антанта і віддасть всю владу в наші руки... Тепер кажут нам вірити, що в найближшій часі напевно вибухне війна з большевиками, що большевики напевно побідять Поляків і всю владу в Східній Галичині віддадуть цілком певно в руки українських буржуїв, яких большевики звичайно ставлять "під стілку". Може бути, що не пророчтво сповнитись, але будувати шлу політику нашої партії на тім пророчтві було би шнайменше легководушим.
Ми мусимо домагатися повної і одноцілої автономії, бо Поляки хочуть накинати "воєвільську" автономію і ми мусимо проти цього протестувати.

З усіх тих причин, ми не можемо зрідкати національно-територіяльно автономій, хоч знаємо про те, що цей клич не є популярний, та коли він для нашої народної справи необхідний потрібний, то ми не можемо його зрідкати, лише мусимо зробити його популярним, хочби через це ми самі мусили стати менше популярними...
Уривки з цієї неширої свідні української дрібнобуржуазії, кидають темне світло на днину "політиканство" тих українських "провідників", які щє й сьогодні бавляться же забаванкою у Відні та Берліні. Але "трудовики" хоч ширво вісують на верх охочіями і брехливість та демагогію "уряду" Петрушевчана. Чужі втеряться він запевняв про приїзд антанти до Львова, а тепер, повернувшись в другий бік, запевняв про здобуття Галичини большевиками. Але галицькі "трудовики" мають крайній нюх і чууть писемно носом. Тому скоріше линуть до Варшави, бо знають, що "большевики дають буржуїям під стілку". І хоч не заперяють можливість здобути червоною Галичину, встекати — подальше від них, а поблише польських панів. Що-ж? Помагай бі!

Істнує у Львові маля нуджа, або "недза", які загально горворт укр. студенти. Це "вчений" Іван Крицький. По правді сказати нікому невідомо чому "Діло" іменувало його "вченим". (Може будучий вчений?) Людина бита в своїй спеціальности, позатім безрадіийн стовп, обмежений, нежиттєвий. Як був на Україні голод, оцей самий Крицький, що самий втік з України від голоду і примостився у Львові, задоволен смачні обіди, лисав статті, у яких звивав не помагати голодуючим, бо тільки цим зникнеться большевизм. Тепер Крицький ширво починає кривити душою. Повазбурвав прережню о смирті з Радянських Републик — "по методу Винниченка і Шанювала" і друкує це в "Ділі". Але галицький трудові маси вже так добре ознайомлені з вугиками патріотів, що зовсім не робдять собі з них нічого і в безсоромній брехні не вірять.

Радикальня "партія" бідна. З кожним днем вона тратить останні своїх членів. Недавно, зорієнтувавшись, що селянські маси стають на соціалістичну платформу, радикальний "Громдський Голос" помітив статтю, в якій запевняє, що "радикали хотять також робітничо-селянської влади, тільки, щоб в ній активну участь брали й інтелігенти". Розуміється, що інакше написати не могли, бо ціла партія, це горстка інтелігенції. Впроді ця інтелігенція просто відкрєлася агента Петрушевчана, свого співпартійника др. Назарука за його "конзульство" в Канаді та обдирання робітництва. В останніх часах, щоб ратувати ситуацію, починає в "Гром. Голосі" викрикувати по парубочий шпаловдівський есер Карло Кoberський, звичайно проти Радян-

ської влади. З цього хаосу радикали зовсім здуріли. Бовтаться, як в полонці і не знають чи закривати вже свою крамничку, чи ще далше торгувати.

Нова німецька фінансово-економічна катастрофа має форми чисто стихійного нещастя. Ще не так давно, про подібне явище в такій країні, як Німеччина, годі було думати. Пі власні фінансісти, теоретики і практикні, ще рік тому назад з згідною усмішкою доказували, що різкий упадок валюты в Радянських Републиках є неминучим наслідком невеликого господарства большевиків, банкрутством соціялізму і т. д. Але влада Німеччини, зосереджена в руках представників політичних груп, якраз зацікавлена в збереженню буржуазного капіталістичного устрою, і всієтаки дезорганізація господарського життя країни, і її фінансів, — доконується з катастрофічною бистротю.

На нещастя, Німеччина, завдяки окупації Рурської області, та іншим "благам" версальського мира, попала в умовини малошє инакшій, як Радянськй Републик в період інтервенції та громадської війни. Маленке порівняння потвердять це. Вже в жовтні 1917 року карбованець вступив до одної шесті або навіт'ь одної сємої його нормальньої вартости. Після тривалої 3-річної громадської війни радянський карбованець весною 1921 року представляв вже тільки одну Десятитисичну частє своєї вартости. Але після цього наступив голод, що звизав дальший упадок карбованця. І взагалі, під впливом всіх цих умовин, в порівнянню з якими невилі доведши мають зовсім другорядне значення, карбованець зберіг лєдо 5-ти мільйону долю своєї вартости. Зараз він починає знову підніматися в гору, хоч дуже повільно і обережно.

Перехожичи до Німеччини, ми твердимо, що на протязі імперіалістичної війни німецька марка впадала всего на 50% своєї нормальньої вартости. Весною 1921 року, як радянський карбованець зберіг тільки 20 тисячну долю своєї вартости, нім. марка ще зберігала 14—15-ту частє нормальньої вартости. Після цього марка на протязі якогось часу продовжаала падати порівнуючи повільним темпом, доки не наступили острі події — енергійні виступи Франції. Вони й довели марку до її теперішнього стану, що впадала цілше конкуруваннх з радянською валютою — австрійської корони і польської марки. В останніх днях валютної панки марка доходила до 85-тисичної своєї норми. Приїде ще декілька потрясень і німецька марка стане, як-що не рівною, то хоч дуже близькою радянському карбованцеві.

Радянська влада, захвативши в свої руки управління величезними землями, застала налівруйноване господарство і підчас імперіалістичної війни. Окружена з роки з усіх боків ворогами, до того блякадована Європою, вона тяжко боролася так на господарсько-му як і на воєнному фронті. Перш всього, не маючи найвишого доступу до промислових європейських країн, радянська влада була примужена виробляти, хочби кустарним способом, всі необхідні приладдя й средства. Знищені підчас громадської війни і інтервенції фабрики враз з мачинами, не дозволяли розвивати промисел, а навпаки, він влав. Щоб хоч трохи ратувати населення, були видані маси паперових грошевих знаків, які все падали і все появлялися нові. Але ці величезні суми не мали ніякого значення за кордоном. Сьогодні в Радянських Републиках приходить до фінансової рівноваги, і чим швидче буде відбудоване народне господарство, тим бистрійше радянський карбованець України. І з цього хаосу радикали зовсім здуріли. Бовтаться, як в полонці і не знають чи закривати вже свою крамничку, чи ще далше торгувати.

В обняттях стихії.

Ще підніматимуть в гору. Зараз він все ще скаже, але немає вже тих гігантських скоків, що буали перед двома роками.

Причини скоків в валюті, як зараз в Німеччині, пояснюються дезорганізацією і руйнованням норм господарського життя і нестримний упадок валюты в місцє безшабашній спекуляції, яка перевертає самий рух валюты в верх і в низ, в жерело бистрого збагачення за рахунок трудових мас. За рахунок праці робітничих мас збагачуються різного рода спекулянти, починаючи біржевим грачем і кінчаючи купцем та фабркантом. З того часу, як почався катастрофічний упадок валюты, всі охочі і неохочі спекулянти навчилися різкими способами "асекურуватися" від страт, звязаних з упадком марки. За це робітникові, з кождим новим скоком в долину німецької марки, двужуються рамки його мінімуми екзистенції. Останні упадкі марки показалися для працюючих мас тим більше жахливим ударом, чим більше узрабонимми проти цих упадків оказалися промисловці і купці.

Дійсно, до цього часу Німеччина не знала такого, можн на сказати, механічного швидкого прирорновлення цін на всі без виключення товари до цін світового ринку, яке намічаємо зараз. Ціни піднімаються в Німеччині вже не тижнями, не днями навіть, а годинами. Нпрм: хліб в 10-ій годині коштує 1,000 марок, в 12-ій годині тогож дня 3,000 м.

І ось чому положення робітничини, карбованець зберіг лєдо 5-ти мільйону долю своєї вартости. Зараз він починає знову підніматися в гору, хоч дуже повільно і обережно.

Перехожичи до Німеччини, ми твердимо, що на протязі імперіалістичної війни німецька марка впадала всего на 50% своєї нормальньої вартости. Весною 1921 року, як радянський карбованець зберіг тільки 20 тисячну долю своєї вартости, нім. марка ще зберігала 14—15-ту частє нормальньої вартости. Після цього марка на протязі якогось часу продовжаала падати порівнуючи повільним темпом, доки не наступили острі події — енергійні виступи Франції. Вони й довели марку до її теперішнього стану, що впадала цілше конкуруваннх з радянською валютою — австрійської корони і польської марки. В останніх днях валютної панки марка доходила до 85-тисичної своєї норми. Приїде ще декілька потрясень і німецька марка стане, як-що не рівною, то хоч дуже близькою радянському карбованцеві.

Радянська влада, захвативши в свої руки управління величезними землями, застала налівруйноване господарство і підчас імперіалістичної війни. Окружена з роки з усіх боків ворогами, до того блякадована Європою, вона тяжко боролася так на господарсько-му як і на воєнному фронті. Перш всього, не маючи найвишого доступу до промислових європейських країн, радянська влада була примужена виробляти, хочби кустарним способом, всі необхідні приладдя й средства. Знищені підчас громадської війни і інтервенції фабрики враз з мачинами, не дозволяли розвивати промисел, а навпаки, він влав. Щоб хоч трохи ратувати населення, були видані маси паперових грошевих знаків, які все падали і все появлялися нові. Але ці величезні суми не мали ніякого значення за кордоном. Сьогодні в Радянських Републиках приходить до фінансової рівноваги, і чим швидче буде відбудоване народне господарство, тим бистрійше радянський карбованець України. І з цього хаосу радикали зовсім здуріли. Бовтаться, як в полонці і не знають чи закривати вже свою крамничку, чи ще далше торгувати.

І дя катастрофа колись гіршою Німеччині, є неминуваючою стихією. Годі пророкувати, до чого доведе вола, але не тяжко найти ратюнок від цього глибокого, зарковеного зла. Дрібнобуржуазний німецький уряд, хоч як ненавидить соціалістичну свою провінцію Саксонію, все-ж таки терпеливо чеде і сподить ся з розвитком. Як що поведеться саксонський досвід, берлінський уряд буде примушений уступити по волі, чи неволі. Але зараз, катастрофічний стан Німеччини стає пригнаним ґрунтом головно для монархістичної агітації.

І дивуватись, що одна з найбогатіших промислових держав Європи Німеччина, не блякована, опинилася над економічною пропастю, в обняттях стихії — не доводитись тимбільше не доводитись дивуватися розрубованій війнами Радянській Співці, яка без чужої помічі, власними силами, підноситься.

Ось Польща! П піддержує шліий буржуазний світ, якому дуже залежить в істирванню цієї барикади Європи перед радянськими революційними републиками, — все-ж таки положення її країно незвідивне. Повец Економічна руїна, повний фінансовий крах, не дивлячись на кінець приділення богатоті в земні продукти Східної Галичини, Шлєска, і всі позички Франції, Англії і Америки. Невмолима стихія, як червяк, точить.

Ди. Юрчук.

Земк М.